

[Ole Olsen]

gennemgå hele spektret én gang til for at se, om vi virkelig ikke er i stand til at gennemføre en rentesækning.

Nu kan en rentesækning jo laves på to måder: man kan dels lave den i bred almindelighed, dels selektivt. En rentesækning i bred almindelighed vil det nok være ganske vanskeligt at komme igennem med. Derimod har vi eksempler på selektiv rentesækning: man kan f. eks. bare tænke på skibskreditten, hvor man først holdt 6 pct., senere 8 pct., som jo er en meget lav og gunstig forrentning i forhold til, hvad der gjaldt i udlandet. Jeg tror, at vi ved at gennemgå de forskellige sektorer kunne finde ud af, at man i en række af sektorerne udmærket godt kunne benytte sig af en sænket rente, medens renten fik lov til at være tilsvarende højere i andre sektorer.

Jeg ved ikke, hvordan boligministeren føler sit arbejde herinde, om det ikke er sådan, at den meget høje rente, vi har, leder ind på nogle ganske mærkværdige ordninger, og at hans arbejde ville blive betydelig lettere, hvis man havde en lavere rente, altså at det ville blive knap så umuligt, som det er i dag, at føre en rimelig boligpolitik.

Selvfølgelig er det ikke denne regering, der har skabt den høje rente, det er foregående regeringer, og vi kan nok gå helt tilbage til VKR-regeringen, som faktisk ødelagde vældig meget på rentepolitikken, idet den meget letsindigt som tak til vælgerne for at være kommet til magten begyndte at føre noget, som den dengang mente var en lavrentepolitik, altså at sænke renten. Det viste sig, at der ikke var nogen baggrund for det dengang – man sænkede den også fuldstændig over en bank – og at realiteten var, at VKR-regeringen måtte sørge for, at renten kom op igen. Man slap vel efterhånden helt styringen af den, og i stedet for en rentesækning fik vi reelt en rentehævning i VKR-regeringens tid. Det er denne hævn af renten, der bliver stadig højere og højere.

Vi må altså, hvis vi skal holde os til rentepolitikken, koncentrere os om at forsøge at lave selektive sænkninger for vores konkurrenceherv og senere forsøge at sænke renten generelt.

Jørgen Jensen (DKP):

Om der er forskel på de to debatter, kan man selvfølgelig se ud fra mange sider, men der er i hvert fald den forskel, at vi har fået en ny økonomiminister og en ny regering. Jeg vil tillade mig at læse op fra den sidste debat, hvor statsministeren sagde (Folketingstidende 1977–78, sp. 9942):

»Jeg er på flere punkter ikke uenig med hr. Anders Andersen. Jeg mener, at nøglen til en rentesækning ligger i en konsekvent økonomisk politik, som kan holde omkostningerne i ave og ad den vej styrke betalingsbalancen. Spørgsmålet er så, hvordan en sådan politik ser ud, og dér har hr. Anders Andersen og venstre sin mening om tingene, og regeringen har sin. . . .«

Hvis man skulle fortsætte historien om nøglerne, som måske var et billede, der var til at forstå, men som også kan være et forsøg på at afspore debatten, må man vel derfor sige, at socialdemokratiet åbenbart har opgivet at finde nøglen, både ved gadedøren og under lygten. Derfor er de gået hjem til venstre for at følge deres økonomiske politik. Det ligger der vel også i, at vi netop har fået den økonomiminister, som man dengang var uenig med, og som havde sin løsning på problemerne, som er en noget anden end den, vi hørte dengang og i dag.

I den diskussion, som blev rejst sidst gang, hvor vi spurgte, hvad regeringen agtede at gøre ved den høje rente, kunne vi dokumentere, at Danmark dengang havde nær Europarekord i renteniveau. Vi kunne også påvise alle de skadelige følger, det havde for boligbyggeriet. Vi pegede på, at huslejen for en 80 m² lejlighed i det almennyttige byggeri fuldført i 1977 var 2.916 kr. pr. måned, hvoraf de 83 pct. gik til betaling af rente. Vi fremdrog også, hvilke følger det havde, fordi der var mulighed for at fratække disse renter på skattebilletten, og at man f. eks. i Århus kunne notere et tab på skatteindbetalingen på 45 mill. kr. om året på grund af de fradrag, der var bl. a. ved køb af ejerlejligheder.

Derfor kan der ikke være nogen tvivl om, at det har en række skadelige virkninger at have den høje rente. Vi pegede også på, at der, når vi taler om omkostningerne, var betydelig større udgifter i Danmark ved at etablere en arbejdsplads for virksomhederne, både ved at etablere arbejdspladsen og ved at forrente den lånte kapital i virksomheder-